

Om Jephthæh løfte

Nedtegnet av Lindeman i 1870 etter Torjer Larsen Sjørum

Det hendet sig Jeptah den Gileads Mand,
En Hælt, icke vant til at sove,
Hand engang uddrog at sit Fæderne Land,
En Kamp imod Ammon at vove.
Den Tid hand gick ud
Da gjorde hand GUD
Et Løfte, som ey var at love.

Hand siger til Herren: Saafremt at jeg faar
En Seyer af Ammon at hente
Hvad først af mit Huus giennem Døren udgaar,
Det gives skal Herren til Rente,
I hvad det og er,
Hvad Navn det end bær,
Det har du til Offer at vente.

Saa drog den mandhafftig', berømmelig' Helt
Aff Landet med Vaaben og Skiolde,
De møttes i Marken, men Ammon blev feldt,
Og flydde blant Bierger og Knolde,
Hand slog hvad hand fandt,
Den Seyer hand vandt,
Fick tyve Kiøbstæder at volde.

Hand stod som en Løve, der Slaget gick an,
Det fick Ammoniter at finde,
Hand jaget dem ind til Viin-Biergernis Plan,
De kunde mod hannem ej vinde,
De faldt for hans Haand,
Det gjorde Guds Aand,
Som alle halstarig' kand binde.

Der Jephthah tilbage fra Slaget kom hiem,
Hans Daatter i gyldende Smycke,
Gick ud med en Dantz den uskyldige Lem,
At ønske sin Fader til Lycke,
Der Jephthah nu saae,
Sin Daatter der staae,
Begynte ham Hiertet at trycke.

Hun møtte sin Fader med Trommer og Spil,
Som eeniste Datter og Pige,
Ej Sønner, ej Døttre der fleere var til
Hvad skulde vel Faderen sige?
Thi der hand kom nu
Sine Løfter ihu
Begyndte hand høyt til at skrige.

Hand rev sine Klæder i sønder af harm
Og sang en bedrøvelig Tone,
Tog Datteren udi sin Faderlig Arm
Og raabte, min Krantz og min Krone,
Min Datter og Møe
Ach! skal du nu døe
Ach! at jeg dig maatte forskaane.

Ach! kiærste Datter, hvad bøjer du mig
Til Jorden med Sorg og U-lycke,
Et Ord er udgangen, det gielder paa dig
Jeg kand det for HErren ej rycke
Du var i mit Huus
It eeniste Lius
Gud bedre jeg maa det nu slycke.

Hun svarede Faderen straxen paa stand,
Bortkasted af Haanden den Tromme
Hvad Løfte, min Fader, er gaaet af din Mund
Det bør du for Herren fuldkomme,
Jeg vil med frit mod
Mit Jomfrue Blod,
Forære min Frelser den fromme.

Min kiærste Fader, it beder jeg dig,
Den Bøn du mig vilde tilstæde,
At jeg mine Jevnliger tager med mig,
Iført udi sørgelig Klæde
Herfra til en stæd
Paa Biergene need
Min Jomfrudom der at begræde.

Og naar jeg har været ved Maaneder to,
Og Tiden er løbet til ende,
Da vil jeg tilbage hørsommeligt snø,
Og give mig dig udi Hænde,
Saa gjør du ved mig
Som det siunes dig,
Jeg kand ey dit Løfte forvende.

Hun fick af sin sorgfuld' Fader Forlov,
Saa tog hun Jomfruer og Piger,
Saa mange hun siuntes at have behov,
Og hen ned paa Biergene stiger.
Hvad Taarer der faldt,
Hvad Ord der blev talt,
Os Skriften derom icke siger.

Der Tiden og Maaneder løbet var om,
Da kom den Jomfrue tilbage
At stande sin Pligt og at lide den Dom,
Som Faderen vilde behage,
Hand gjorde for Gud
Hvad lovet var ud;
Maaskee hun blev taget af Dage.

Hun var aldrig givet i nogen Mands Vold,
Det finder jeg for mig beskrevet,
Men blev hun hengivet til Døden i Sold
For det hun har aldrig bedrevet,
Da var det U-ret
Langt bedre var det,
At Løftet i sønder var revet.

Men hvormed Jomfruen blev handlet og giort,
Saa seer jeg at Skriften vil stæde,
At Israels Døttre gick Aarligen bort
For Jephtah sin Datter at græde,
De sørget den Møe
Som skulde saa døe
Udi sit Jomfruelig Klæde.